

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 12C/334/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110226679
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Knociková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2020:3110226679.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Juditou Knocikovou v spore žalobcov 1/ M. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., kpt. G. XXX/X a 2/ M. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., kpt. G. XXX/X, obaja zast. JUDr. Jozefom Kováčikom, so sídlom Trenčín, Legionárska 2 proti žalovanému Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o. so sídlom Ilava, Štúrova 3, IČO: 36 119 385, zast. Mgr. Erikou Ranušovou, so sídlom Dubnica nad Váhom, Moyzesova 1200/12 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žaloba v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 802,43 eur **s a z a m i e t a**.

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšnej časti sa žaloba žalobkyne 1/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 110.000,- eur **z a m i e t a**.

IV. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku.

V. Vo zvyšnej časti sa žaloba žalobcu 2/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 110.000,- eur **z a m i e t a**.

VI. Žiadna zo strán sporu **n e m á** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia 1/,2/ sa žalobou, doručenou súdu dňa 22.10.2010, domáhali od žalovaného zaplatenia náhrady škody spojené s pohrebom mal. M. I. vo výške spolu 802,43 eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške po 150.000,- eur každému zo žalobcov 1/,2/ podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka a náhrady trov konania. Uviedli, že žalobcovia 1/,2/ boli manželmi a rodičmi syna mal. M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomretého dňa XX.XX.XXXX. V sobotu dňa 12.12.2009 mal ich syn od rána vysokú teplotu a preto ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie do detskej ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci žalovaného. O 14:04 hod. syna vyšetřila službukonajúca lekárka MUDr. N. W. so záverom, že sa jedná o nešpecifikovaný akútny zápal mandlí a predpísala mu aj príslušný liek, ktorý začal syn začať užívať. Keďže sa jeho stav nezlepšil, jeho teplota neklesala a začal chrčivo sťažene dýchať, opätovne ho zobrala na vyšetrenie. Po vyšetrení tou istou lekárkou MUDr. N. W. o 18:30 hod. táto konštatovala ten istý záver a odporučila pridať ďalšie lieky. Na druhý deň dňa 13.12.2009 o 07:45 hod. zistila, že syn nedýcha, preto privolala rýchlu lekársku pomoc. Následne lekár konštatoval jeho úmrtie. Z podnetu lekára, vykonávajúceho pitvu, vykonal úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou šetrenie v predmetnej veci so záverom zo dňa 15.04.2010, že synovi nebola

poskytnutá zdravotná starostlivosť v súlade s ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z.z., nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom jeho uzdravenia alebo zlepšenia stavu pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Dňa 27.12.2009 podala aj žalobkyňa 1/ sťažnosť na ÚDZ a odpoveď bola rovnaká. MUDr. N. W. bolo vznesené obvinenie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1/,2/ písm. a), b) Tr. zák. a podaná obžaloba na Okresný súd Trenčín. V priebehu trestného stíhania bol vypracovaný znalecký posudok MUDr. B. C. PhD., ktorý potvrdil závery ÚDZ, nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby v dôsledku podcenenia zdravotného stavu syna s tým, že jeho včasnou hospitalizáciou, kompletným vyšetrením, stanovením diagnózy a následnou intenzívnou liečbou boli predpoklady úspešnej liečby, čím sa mohlo zabrániť jeho úmrtiu. Žalobcovia 1/,2/ vyzvali dňa 07.09.2010 žalovaného k mimosúdnej pokonávke. Žalovaný v odpovedi uviedol, že si majú svoj nárok uplatniť priamo u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorým je MUDr. N. W. ako držiteľka povolenia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vykonávajúcej službu prvej pomoci na základe Zmluvy o zabezpečení odbornej zdravotnej starostlivosti zo dňa 01.01.2009 a poskytovanej zdravotnej starostlivosti ich synovi na základe rozpisu, určeného samosprávnym krajom. Na ich dopyt im Trenčiansky samosprávny kraj (TSK) uviedol, že prevádzkovateľom ambulancie lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast bol dňa 12.12.2009 žalovaný a MUDr. N. W. v uvedený deň plnila u neho povinnosť vykonávať lekársku službu na základe rozpisu, určeného TSK. Z tohto im vyplynulo, že jedine žalovaný bol oprávnený prevádzkovať lekársku službu prvej pomoci pre deti a dorast, pretože MUDr. Eva W. takéto oprávnenie nemala a ani ho v zmysle zákona nemohla mať a pre žalovaného zabezpečovala výkon lekárskej služby k plneniu úloh žalovaného t.j. LSPP, pretože bola k tomu odborne spôsobilá t.j. mala povolenie prevádzkovať ambulanciu všeobecného lekára pre deti a dorast. Žalobcovia 1/,2/ poukázali na to, že prevádzkovanie ambulancie a prevádzkovanie LSPP sú 2 úplne rozdielne činnosti a ich vykonávatelia nie sú totožné osoby a každá z nich nesie za svoje konanie samostatnú zodpovednosť.

2. Žalobcovia 1/, 2/ uplatňovali od žalovaného podľa § 449 ods. 2/,3/ Občianskeho zákonníka nasledovnú náhradu škody:

- 98,58 eur- pohrebné služby Technickým službám Mesta Ilava,
- 75,05 eur - truhla,
- 37,80 eur- smútočné oblečenie: bunda a sveter pre žalobkyňu 1/,
- 22,- eur - dámske nohavice pre žalobkyňu 1/,
- 359,- eur- zimné kabáty pre žalobcovi 1/,2/ a ich syna B. I.,
- 60,- eur - smútočný veniec za nich a brata bez dokladu,
- 150,- eur- smútočné pohostenie - kar bez dokladu, celkom spolu 802,43 eur.

3. Žalobcovia 1/,2/ sa ďalej domáhali podľa § 13 Občianskeho zákonníka zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 300.000,- eur za zásah do ich osobností a to do práva na súkromie (§ 11 OZ), zahrňujúceho aj právo na realizáciu a rozvíjanie rodinných vzťahov. Prípadné primerané zadosťučinenie, dané formou odsúdenia MUDr. N. W. a prípadné ospravedlnenie nepovažovali pre nich za dostatočné vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Do dňa podania žaloby sa im nikto neospravedlnil. Závažnosť vzniknutej ujmy videli predovšetkým v neodstrániteľnom následku úmrtia im najbližšej osoby 4-ročného syna. Túto ujmu znásobila skutočnosť, že po uzavretí ich manželstva dňa 29.03.1987 sa im narodili postupne 3 deti, z ktorých žije už len syn B. I., nar. XX.XX.XXXX. V poradí druhý syn M. I., nar. XX.XX.XXXX tragicky zahynul pri dopravnej nehode v r. XXXX a po tejto tragickej udalosti narodený syn M. I. zomrel v dôsledku neposkytnutia zdravotnej starostlivosti ako uviedli. Ako rodina žili a snažili sa žiť usporiadaným spôsobom života vo vzájomnej zhode a láske a syn M. bolo zdravé a bezproblémové dieťa, v rodine veľmi obľúbené. Celá rodina, vrátane syna B., znášajú stratu svojho blízkeho veľmi ťažko. Žalobcovia 1/,2/ i ich syn B. pracujú. Okolnosťami, za ktorých došlo k porušeniu ich práva bolo hlavne podcenenie zdravotného stavu M., ktorého ochorenie nebolo nevyliciteľné a v prípade riadneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti mohol byť vyliečený a bez následkov ďalej žiť. Žalobcovia pri určení žalovanej výšky náhrady vychádzali zo zverejneného prípadu z roku 1995, v ktorom v r. 2010 bratislavská univerzitná nemocnica vyplatila rodičom chlapca, ktorému spôsobila invaliditu, sumu 11 mil. Sk t.j. asi 365.133,- eur.

4. Žalobkyňa 1/ ďalej uviedla, že cenu za smútočný veniec a smútočné pohostenie si čiastočne pamätali, doklad nemali. Nejaká suma z pohrebného im bola vyplatená, nepamätala si koľko. V čase, keď zomrel syn M., pracovala ako riaditeľka ZŠ v E., dodnes takto pracovala. Po smrti syna boli vianočné prázdniny, tak si nemusela brať PN. U psychiatra a u psychológa nebola, obvodný lekár jej predpísal lieky na

ukľudnenie, ktoré užívala asi mesiac. Snaží sa neužívať lieky. Keďže nemala PN, nemala ani stratu na zárobok. Keď mala psychické problémy, pomáhali jej iba najbližší príbuzní. Veľmi jej pomohol jej otec. So synom B. nebola po udalosti u psychológa ani u psychiatra, ani neužíval žiadne lieky, napriek tomu ho to dodnes určite trápi. Po udalosti začala byť viac medzi ľuďmi, viac komunikovať, upla sa na svoju prácu a to jej pomohlo. Dôsledkom tejto udalosti bolo to, že obidvaja žalobcovia boli depresívni, prestali spolu komunikovať a ona sa so synom B. dňa XX.XX.XXXX odsťahovala do Tuchyne, kde bývali sami dvaja. Táto udalosť ich žalobcov nespojila, ale naopak rozdelila. Ona zatiaľ nepodala návrh na rozvod.

5. Žalobca 2/ ďalej uviedol, že pokiaľ ide o následky, nemá čo povedať. Zostal odvtedy uzavretý, stále pracuje v tej istej firme. Potvrdil, že ich to s manželkou - žalobkyňou 1/ rozdelilo a ona sa odsťahovala. So synom B. sa stretával.

6. Žalobcovia 1/,2/ svoje skutkové tvrdenia preukazovali úmrtým listom syna, oznámením o výsledku šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, výzvou na mimosúdnu pokonávku s odpoveďou žalovaného, informáciou TSK, objednávkou pohrebu s pokladničnými bločkami a potvrdením o úhrade, internetovým článkom, trestným rozkazom.

7. Žalovaný bol názoru, že zodpovedným za škodu ako aj za náhradu za nemajetkovú ujmu za zásah do osobnosti žalobcov 1/,2/ je priamo poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a to MUDr. N. W., ktorá vykonávala v zariadení žalovaného lekársku službu prvej pomoci (skratka LSPP) na základe Zmluvy o zabezpečovaní odbornej zdravotnej starostlivosti zo dňa 01.01.2009 podľa § 269 ods. 2 Obch. zák. a zák. č. 576/2004 Z.z. (§ 79 ods. 1 písm. v/).

8. Okresný súd uznesením zo dňa 27.09.2012 č.k. 12C/334/2010-106 prerušil toto konanie do právoplatného skončenia veci vednej na tunajšom súde pod sp. zn. 4T/127/2010 vo veci trestného stíhania MUDr. Evy W.. Podľa predloženého trestného rozsudku bola MUDr. N. W. právoplatne oslobodená spod obžaloby dňom 25.01.2016.

9. Na pojednávaní dňa 04.05.2016 žalobcovia 1/,2/ trvali na podanej žalobe. Žalobkyňa 1/ uviedla, že v Tuchyni bývala so synom B. asi dva - tri roky, potom sa vrátili späť k manželovi - žalobcovi 2/. Bývajú spolu všetci traja. Návrh na rozvod nikto z nich nepodal. Vzťahy medzi nimi manželmi sa do určitej miery upravili, ale nie je to už také ako pred smrťou syna. Ona pracuje ako učiteľka Základnej školy v Tuchyni. Syn B. má XX rokov, je slobodný, momentálne je sám, pracuje. V určitom období syn B. musel vyhľadať psychológa, lebo prestal zvládať situáciu. Chodil iba na sedenia, chodil tam asi dva mesiace, potom sa to zlepšilo. So synom B. si dobre rozumeli, má koníček a to venuje sa koňom, má aj svojich kamarátov. Stáva sa, že keď sa vyskytne nejaká udalosť alebo nejaká skutočnosť, ktorá im pripomína nebohého, tak všetci traja majú hneď slzy v očiach, spomínajú na neho, pripomína im, čo sa stalo. Ona nemusela vyhľadať psychológa, ale sa jej zhoršil zdravotný stav a to sa jej zvýšil krvný tlak a užíva lieky na krvný tlak. Ani žalovaný ako nemocnica, ani lekárka MUDr. W. sa im ústne ani písomne neospravedlnili, ani počas trestného konania. Nikto neprejavil ľútosť zo strany žalovaného, ani ošetrojúcej lekárky nad tým, čo sa stalo. Jej subjektívny názor bol taký, že počas trestného konania, táto udalosť na ošetrojúcu lekárku ani nedopadla negatívne, čo vyplýva z toho, ako sa vyjadrovala v rámci trestného konania a ignorovala súd. Stalo sa, že syn B. potreboval ošetriť na pohotovosti, lebo mu nebolo dobre. Šiel na pohotovosť do nemocnice v T., kde mala službu M.. W., ktorá bola v tíme záchranárov, keď volali sanitku k nebohému M.. Zo začiatku táto nevedela, kto je syn, potom z druhej miestnosti jej niekto povedal a vrátila sa z nej a povedala synovi, že tak už vie, kto je a že to urobí inak. Zavolala službukonajúceho lekára a ošetril ho potom lekár z oddelenia, asi z interného oddelenia. Žalobkyňa 1/ nemala a ani dodnes nemá žiadne výčitky svedomia, že by niečo ohľadom jej starostlivosti k M. zanedbala. Má iba jednu výčitku a to, že dôverovala ošetrojúcej lekárke MUDr. N. W..

10. Na pojednávaní žalobca 2/ na otázku sudkyne s plačom uviedol, že za posledných 5 rokov najhoršie bolo to, keď žalobkyňa 1/ so synom B. odišli zo spoločnej domácnosti, pretože nemohli bývať v byte, kde zomrel ich syn a ani spávať v ich posteli. Po ich odchode so spoločnej domácnosti ešte chvíľu pracoval, potom mal veľmi vysoký tlak a bol PN asi 5 mesiacov. Dostal lieky na vysoký tlak, bol aj u psychológa. Mal aj lieky od psychológa, potom sa z toho nejako dostal. Zamestnávateľ mu nepredíčil zmluvu a musel si nájsť nové zamestnanie. Bol asi mesiac evidovaný na úrade práce, potom si našiel zamestnanie cez agentúru a pracoval vo firme Z. v V. n/V. O. posledných 5 rokov (od 04.05.2016) chodil do práce, po práci sa staral o byt. Kedysi mal koníček, hrával v kapele na gitaru, ale po smrti

syna sa už nedalo, gitaru zamkol do skrine. Žiadnemu koníčku sa nevenoval. Po návrate manželky so synom B.om sa mu zdalo, že syn Jakub zostal uzavretý. Keď sa ho so žalobkyňou 1/ na niečo aj pýtali, odpovedal len "hm, hm". Syn B. sa mu nezdôveroval, málo rozprával, občas povedal, že po práci ide von, nič viac. Jemu sa nezdôveril výslovne, čo ho trápi. Vedel, že ho trápi M. smrť, pred tým aj M. smrť. Nevedel, kedy syn B. chodil k psychológovi. Po tejto udalosti, ani po odstupe času so žalobkyňou 1/ sa nechodia zabávať a ani na žiadne veselé kultúrne podujatia, nemajú ani chuť. On nemal žiadne výčitky svedomia, že by niečo zanedbal alebo nedodržel, keď bol M. chorý, teda pred jeho smrťou. Dodržali všetko, čo ošetrujúca lekárka povedala. V noci, keď M. zomrel, žalobkyňa 1/ s ním spala v ich posteli v spálni a on spal v obývačke. Ráno mu kričala, že M. nedýcha. Snažil sa ho oživovať, masírovať, volal na pohotovosť, tam mu cez telefón hovorili, ako to mám robiť. Potom, čo sa to stalo, žiaden zástupca nemocnice nebol za nimi, neprejavil žiadnu ľútosť, ani sa im neospravedlnil, ani ústne ani písomne, ani v priebehu trestného konania, ani ošetrujúca lekárka. Divali sa na nich, že čo oni vlastne chcú, že im ubližujeme. Toto správanie na neho negatívne dopadlo a ešte aj to, že na pojednávaní, keď lekárku oslobodili, lekári, ktorí boli ako verejnosť v pojednávacej miestnosti začali tlieškať. Od tragédie bol iba raz u svojho obvodného lekára, ktorý má ambulanciu v T. a to s chrípkou, ale nepocítil nevhodné správanie sa voči nemu.

11. Právny zástupca žalobcov 1/ a 2/ na pojednávaní uviedol, že sa zúčastňoval pojednávani v trestnej veci ako právny zástupca poškodených žalobcov 1/ a 2/ a videl na pojednávaní, (to si súd môže zistiť aj zo zápisníc ako aj zo zvukových nahrávok), že ošetrujúca lekárka sa správala nevhodne aj vo vzťahu k súdu a aj vo vzťahu k poškodeným 1/ a 2/, jej tendencia bola prenášať zodpovednosť na matku - žalobkyňu 1/, čo vyvolalo aj negatívne reakcie vo verejnosti, ktorá bola na pojednávaní. Vystupovala nekriticky, povýšenecky, so žiadnym prejavom ľútosťi. Vôbec sa neospravedlňovala, cítila sa absolútne nevinná. Ďalší jeho postreh bol taký, že v trestnom konaní bola vypočutá ako svedkyňa MUDr. W. a bola horlivou obhajkyňou ošetrujúcej lekárky. Postrehol potom, že ošetrujúca lekárka sa prestala zúčastňovať trestných pojednávani a domyslel si ako advokát, že zrejme jej to niekto poradil vzhľadom na jej nevhodné správanie. Využila svoje zákonné právo a ospravedlňovala sa na základe svojich zdravotných problémov - psychických, pričom pracovala na plný úväzok vo svojej ambulancii. Na trestné pojednávania chodili aj novinári. Toto sa udialo na prvom verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Trenčíne, kde sa rozhodovalo o odvolaní lekárky senátom JUDr. Samaša a vo verejnosti sedelo cca 40 lekárov a sestier, ktorých niekto musel zorganizovať na podporu ošetrujúcej lekárky. Vrcholom však bolo, čo zaznamenali aj novinári a bolo to uvedené aj v TV asi na TV Joj, že keď bol vyhlásený zmeňujúci rozsudok a ošetrujúca lekárka bola oslobodená, táto verejnosť začala tlieškať, čo bolo veľmi nevhodné. Účasť tohto zdravotného personálu zorganizoval MUDr. B., ktorý potom vyhlásil do TV, že súdni znalci MUDr. Z. a MUDr. C. sa chovali nekolegiálne voči ostatným lekárom, keď napísali niečo také, že ošetrujúca lekárka je vinná. Takéto momenty im na psychike a sebedomí nepridali. Poukázal na tri dôležité momenty a to: 1. žalovaný prevádzkoval lekársku službu prvej pomoci a nie MUDr. W., 2. ku škode došlo v súvislosti s prevádzkou LSPP a nie pri prevádzkovaní ambulancie MUDr. W., 3. MUDr. W. bola použitá pre výkon prevádzkovania lekárskej služby prvej pomoci a tým pádom nesie zodpovednosť podľa § 420 Obč. zákonníka žalovaného.

12. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že ona sa nezúčastňovala týchto trestných pojednávani. Trvala na tom, že žalovaný nie je v tomto konaní pasívne legitimovaný. Poukázala na skutočnosť, že lekárke MUDr. N. W., ktorá vykonávala LSPP dňa 12.12.2009, bolo vydané dňa 31.07.2006 povolenie na prevádzkovanie zdravotného zariadenia - ambulancie v odbore pediatrie, čím sa stala poskytovateľom zdravotnej starostlivosti v zmysle § 4 ods. 1 zákona o zdravotnej starostlivosti a § 4 písm. a zákona č. 578/2004 Z.z. a zároveň podľa § 7 ods. 2 písm. a bod. 1 a ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti v rámci všeobecnej ambulantnej starostlivosti je povinná poskytovať lekársku službu prvej pomoci. V zmysle § 7 ods. 6 zákona o zdravotnej starostlivosti sa lekárska služba prvej pomoci prevádzkuje v ambulancii lekárskej služby prvej pomoci, na ktorú síce MUDr. E. W. nemala vydané povolenie a z tohto dôvodu mala uzatvorenú zmluvu so žalovaným, ktorý mal povolenie prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci a tam MUDr. E. W. LSPP vykonávala. MUDr. W. bola teda jednoznačne poskytovateľkou zdravotnej starostlivosti a v rámci toho aj lekárskej služby - LSPP a nie je podstatné, že LSPP prevádzkovala v ambulancii iného subjektu. Zodpovednosť za poskytovanie LSPP je na MUDr. N. W.. Podľa § 2 ods. 20 zákona o zdravotnej starostlivosti LSPP je zdravotná starostlivosť, ktorou sa zabezpečuje nepretržitá dostupnosť všeobecnej ambulantnej starostlivosti pre dospelých, všeobecnej ambulantnej starostlivosti pre deti a dorast špecializovanej zubno-lekárskej starostlivosti. Podľa § 7 ods. 3 citovaného zákona v rámci všeobecnej ambulantnej starostlivosti a špecializovanej zubno-

lekárskej starostlivosti sa poskytuje LSPP najmenej v rozsahu verejnej minimálnej siete poskytovateľov. Podľa § 7 ods. 6 cit. Zákona LSPP vykonávajú poskytovatelia poskytujúci všeobecnú ambulatnú starostlivosť a špecializovanú zubno-lekársku starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovateľa, ktorý je oprávnený na základe vydaného povolenia prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci. LSPP sa vykonáva podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ktorý obsahuje miesto výkonu LSPP, čas vykonávania LSPP a zoznam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti s uvedením dátum vykonávania LSPP v období, na ktorý sa tento rozpis vyhotovuje. Vzhľadom na uvedené mala za to, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný v tomto konaní. Pokiaľ sa súd nestotožní s uvedeným skutočnosťami, má za to, že zo strany žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcov na súkromie. V rozsiahlom dokazovaní vykonanom v trestnej veci vedenej proti MUDr. E. W., podanými znaleckými posudkami a výpoveďami 10 znalcov na hlavnom pojednávaní trestný súd dospel k záveru, že medzi konaním lekárky a smrťou pacienta v tomto prípade nie je príčinná súvislosť. V konaní teda nebolo preukázané, že nedostatky zo strany lekárky boli objektívne spôsobilé privodiť smrť M. I., pričom v zmysle zákonnej úpravy o neoprávnený zásah do súkromia pozostalých nepôjde, ak smrť poškodeného nastala bez toho, aby v príčinnej súvislosti k nej existovalo protiprávne konanie tretej osoby. Nebolo teda preukázané, že za zásah do osobnostných práv žalobcov 1./2/, ktorým vznikol úmrtím Michala I., zodpovedá žalovaný. Navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Nemala vedomosť o tom, či zo strany žalovaného alebo lekárky došlo k prejavu ľútosťi alebo ospravedlnenia k žalobcom 1./2/. Ona ako právna zástupkyňa žalovaného písomne neprejavila žiadnu ľútosť a ani sa neospravedlňovala žalobcom 1/ a 2/ ani ústne. Žalovaný je neziskovou organizáciou, určite je jeho finančné hospodárenie v minuse, dostáva len platby z poisťovní, vedú sa voči nemu nejaké súdne spory, ale nemala vedomosť, či sú nejaké právoplatné a vykonateľné exekučné tituly. Nevedela sa vyjadriť, aká suma by bola pre žalovaného nelikvidačná, podľa nej každá. Žalovaný nebol ani v čase škodovej udalosti poistený, lebo poisťovne pre takéto poistné udalosti neradi uzatvárajú poistné zmluvy pre prípad neoprávneného zásahu. Preto by prípadnú náhradu musel zaplatiť žalovaný zo svojich finančných zdrojov. Mala vedomosť len o jednom právoplatnom rozsudku OS Považská Bystrica spred niekoľkých rokov, kde bol žalovaný zaviazaný zaplatiť nemajetkovú ujmu asi 100.000,- Sk (t.j. 3.319,39 eur). Predložila súdu výkaz ziskov a strát za rok 2016 so stratou vo výške - 19.014,23 eur.

13. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením rozhodnutí zo súdnych spisov OS Trenčín sp. zn. 4T/67/2014, listinami a to žalobou, úmrtým listom syna, oznámením o výsledku šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, výzvou na mimosúdnu pokonávku s odpoveďou žalovaného, informáciou TSK, objednávkou pohrebu s pokladničnými bločkami a potvrdením o úhrade, internetovým článkom, trestným rozkazom, rozhodnutiami TSK a zistil tento skutkový stav veci :

14. Podľa rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. mája 2015 č.k. 4T/67/2014-698 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. januára 2016 č.k. 2To/113/2015-744, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 25.01.2016, bola M. N. W. oslobodená spod obžaloby zo dňa 18.10.2010 pre trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 1,2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. a § 139 písm. a) Tr. zák. z dôvodu, že aj napriek v rozhodnutí uvedeným konštatovaniam o preukázaných pochybeniach obžalovanej ako lekárky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, nebolo nepochybne preukázané, že toto malo rozhodujúci vplyv na následok, teda smrť u maloletého (pacienta) M. I.. Žalobcovia 1./2/ boli odkázaní so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 12.06.2019 sp. zn. 2 Tdo 57/2016 odmietol dovolanie ministerky spravodlivosti SR voči uvedenému rozhodnutiu KS Trenčín podľa § 382 písm. c) Tr. por. (je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371). Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že súdny znalec dospel k rozdielnym záverom pri určení príčiny smrti pacienta. Bez rozporov bolo však zistené, že pri vykonávaní pitvy zosnulého mal. M. nebol zabezpečený výsledok virologického a bakteriologického vyšetrenia, ktorý diagnostický nedostatok už nemožno v súčasnej dobe odstrániť a teda zopakovať, keďže bola vykonaná iba zdravotná pitva a že absentuje elementárna - základná diagnostika, teda presná príčina choroby maloletého zosnulého, ktorá nie je presne dostatočne určená a špecifikovaná. Najvyšší súd poukázal na najpresvedčivejšie vysvetlenie príčiny smrti a to závery znaleckej organizácie forensic.sk, podľa ktorej najpravdepodobnejšie došlo k smrti maloletého v dôsledku akútnej asfyktickej príhody na základe spazmu horných dýchacích ciest pri zápalovom postihnutí pľúc, náhlejšej poruchy dýchania.

15. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobcovia 1./2/ boli manželmi a rodičmi syna mal. M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomretého dňa XX.XX.XXXX. V sobotu dňa 12.12.2009 mal mal. M. od rána vysokú

teplotu, preto ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie do detskej ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci žalovaného. O 14:04 hod. syna vyšetřila službukonajúca lekárka MUDr. N. W. so záverom, že sa jedná o nešpecifikovaný akútny zápal mandlí a predpísala mu aj príslušný liek, ktorý začal mal. M. užívať. Keďže sa jeho stav nezlepšil, jeho teplota neklesala a začal chrčivo sťažene dýchať, opätovne ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie. Po vyšetrení tou istou lekárkou MUDr. N. W. o 18:30 hod. táto konštatovala ten istý záver a odporučila pridať ďalšie lieky. Na druhý deň dňa 13.12.2009 o 07:45 hod. žalobkyňa 1/ zistila, že mal. M. nedýcha, preto privolala rýchlu lekársku pomoc. Následne lekár konštatoval jeho úmrtie.

16. Medzi stranami bolo sporné, či žalovaný je pasívne vecne legitimovaný. Túto námietku vzniesol žalovaný. Súd posúdil túto skutočnosť podľa nasledovných ustanovení.

17. Podľa 7 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 587/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v znení ku dňu smrti pacienta, (ods. 1) zdravotnícke zariadenie je prevádzkový útvar zriadený na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

(ods. 2) Zdravotnícke zariadenia možno prevádzkovať len na základe povolenia; povolenia sa vydávajú na zdravotnícke zariadenia:

- a) ambulantnej zdravotnej starostlivosti,
- b) ústavnej zdravotnej starostlivosti,
- c) lekárenskej starostlivosti.

(ods. 3) Zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti sú:

písm. a) ambulancia:

- 1. všeobecná,
- 2. špecializovaná,
- 3. lekárskej služby prvej pomoci
  - 3a. lekárskej služby prvej pomoci pre dospelých,
  - 3b. lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast,
  - 3c. špecializovaná zubno-lekárska služba prvej pomoci,
- 4. záchranej zdravotnej služby
  - 4a. ambulancia rýchlej lekárskej pomoci,
  - 4b. ambulancia rýchlej zdravotnej pomoci,
  - 4c. ambulancia rýchlej lekárskej pomoci s vybavením mobilnej intenzívnej jednotky,
  - 4d. ambulancia vrtuľníkovej záchranej zdravotnej služby.

18. Podľa vyššie cit. § 7 prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci (LSPP) či už pre dospelých alebo pre deti a dorast je možné len na základe povolenia pre zdravotnícke zariadenie, ktoré vydáva podľa § 11 ods. 2 samosprávny kraj. Ustanovenie § 10 cit. zák. č. 578/2004 Z.z. však rozlišuje medzi povolením a licenciou. Podľa § 10 ods. 1 lekár na výkon svojej samostatnej zdravotníckej praxe potrebuje licenciu (§ 68 ods. 1 písm. a), ktorú vydáva slovenská lekárska komora a zároveň podľa ods. 3 § 10 cit. zák. táto samostatná zdravotnícka prax nie je poskytovanie LSPP. Na prevádzkovanie LSPP je potrebné povolenie podľa § 7 ods. 2., ktoré vydáva samosprávny kraj podľa § 11 ods. 2 písm. a) cit. zák. Zároveň na prevádzkovanie špecializovanej ambulancie, kam patrí aj pediatria a dorastové lekárstvo je potrebné povolenie samosprávneho kraja.

19. Podľa § 10 ods. 1,2 a 3 cit. Zák. č. 578/2004 Z.z. (ods.1) samostatnú zdravotnícku prax môžu vykonávať zdravotnícki pracovníci v povolani lekář, zubný lekář, sestra, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ, špeciálny pedagóg a masér. Na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a)].

(ods. 2) Samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení.

(ods. 3) Samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 nie je poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci.

20. Podľa § 68 ods. 1, písm. a) a ods. 2 cit. zák. (ods. 1) licencie sa vydávajú:

písm. a) na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárska, zubný lekárska, sestra, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ, špeciálny pedagóg a masér,

(ods. 2) Slovenská lekárska komora vydáva licencie zdravotníckemu pracovníkovi v povolani lekárska.

21. Podľa § 11 ods. 2 písm. a) cit. zák. samosprávny kraj v rámci preneseného výkonu štátnej správy vydáva povolenie na prevádzkovanie:

písm. a) ambulancie okrem ambulancie podľa odseku 1 písm. a) = ambulancie záchranej zdravotnej služby.

22. Podľa § 79 ods. 1 písm. v) cit. zák. poskytovateľ, ktorý je držiteľom povolenia alebo držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, je povinný, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, vykonávať lekárska službu prvej pomoci podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ak ide o poskytovateľa, ktorý poskytuje všeobecnú ambulatnú starostlivosť v špecializačnom odbore všeobecné lekárska alebo v špecializačnom odbore pediatria a poskytovateľa, ktorý poskytuje špecializovanú zubno-lekárska ambulatnú starostlivosť.

23. Podľa iného zákona a to zák. č. 576/2004 Z.z. o a to § 7 ods. 6 sa LSPP tiež vykonáva lekármí, ale tiež za tej istej podmienky ako podľa zák.č. 578/2004 Z.z., že to môže byť v zdravotníckom zariadení takého poskytovateľa, ktorý má povolenie na prevádzkovanie LSPP. Ustanovenia tohto iného zák. č. 576/2004 Z.z. a ani zák. č. 578/2004 Z.z. neumožňujú lekárom vykonávať samostatne LSPP svojim menom, alebo svojou s.r.o. bez špeciálneho povolenia na výkon LSPP na ich meno alebo ich s.r.o.

24. Podľa § 7 ods. 6 zák. č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení ku dňu smrti mal. M., lekárska službu prvej pomoci vykonávajú poskytovatelia poskytujúci všeobecnú ambulatnú starostlivosť a špecializovanú zubno-lekárska ambulatnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovateľa, ktorý je oprávnený na základe vydaného povolenia prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci; lekárska služba prvej pomoci všeobecnej ambulantnej starostlivosti sa vykonáva aj formou návštevnej služby v domácom prostredí alebo v inom prirodzenom prostredí osoby, ktorej sa ambulatná starostlivosť poskytuje. Lekárska služba prvej pomoci sa vykonáva podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ktorý obsahuje miesto výkonu lekárskej služby prvej pomoci, čas vykonávania lekárskej služby prvej pomoci a zoznam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti s uvedením dátumov vykonávania lekárskej služby prvej pomoci v období, na ktorý sa tento rozpis vyhotovuje.

25. Podľa vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že ak by ošetrujúca lekárska MUDr. N. W. mala byť pasívne vecne legitimovaná v tomto spore a mala by byť nositeľom povinností v zmysle hmotného práva a to podľa zák. č. 578/2004 Z.z. , zák. č. 576/2004 Z.z. i Občianskeho zákonníka mala by mať dve (2) povolenia od samosprávneho kraja, či už samostatné alebo v jednom rozhodnutí obsiahnuté, a to jedno povolenie na prevádzkovanie svojej ambulancie v špecializovanom odbore pediatria a dospelé lekárska a druhé povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dospelé.

26. Z rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja (TSK) zo dňa 11.5.2011 č. TSK/2011/05157/zdrav.-2 vyplýva, že lekárska M. N. W. mala vydané povolenie prevádzkovať iba ambulanciu v špecializovanom odbore pediatria a dospelé lekárska. V tomto rozhodnutí a ani v žiadnom inom rozhodnutí (súdu žiadne nebolo predložené) nebolo tejto lekárske povolené prevádzkovať aj LSPP. Takéto povolenie na prevádzkovanie LSPP bolo vydané iba žalovanému rozhodnutím TSK zo dňa 25.11.2009 č. TSK/2009/06718/zdrav.-2. Z uvedeného potom vyplýva, že nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania LSPP je bez pochybností žalovaný. Vyššie citované ustanovenia zákonov sú jednoznačné a na uvedený záver nemajú vplyv iné rozhodnutia v trestnom a správnom konaní. Z dôvodu hospodárnosti konania sa súd týmito rozhodnutia pri posudzovaní pasívnej legitimácie nezaoberal.

27. Žalobcovia 1/, 2/ sa domáhali náhrady škody ako vecnej škody podľa § 449 ods. 2,3 a § 420 Občianskeho zákonníka vo výške spolu obom 802,43 eur.

28. Podľa § 449 ods. 2,3 Občianskeho zákonníka (ods. 2) pri usmrtení sa uhradzujú aj primerané náklady spojené s pohrebom, pokiaľ neboli uhradené pohrebným poskytnutým podľa predpisov o nemocenskom poistení. (ods. 3) Náklady liečenia a náklady pohrebu sa uhradzujú tomu, kto ich vynaložil.

29. Podľa § 420 ods. 1,2 a 3 Občianskeho zákonníka (ods. 1) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. (ods. 2) Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá. (ods. 3) Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

30. Žalovaný nárok žalobcov 1/,2/ je podľa ustálenej judikatúry možné posúdiť len ako zodpovednosť za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Táto zodpovednosť je subjektívnou zodpovednosťou, čo znamená že pri nej je nevyhnutne prítomné zavinenie či už poskytovateľa alebo osôb, ktoré použil na realizáciu LSPP. V trestnom konaní tunajšieho súdu sp. zn. 4T/127/2010 nebolo bez pochybností preukázané zavinenie ošetrojúcej lekárky MUDr. N. W. ako osoby použitej žalovaným ako prevádzkovateľom LSPP pri tejto činnosti. Týmto nebola splnená jedna zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného podľa § 420 Občianskeho zákonníka, preto súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Z dôvodu hospodárnosti konania sa už nezaoberal tým, či boli alebo neboli splnené ďalšie zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

31. Žalobcovia 1/,2/ sa okrem náhrady vecnej škody domáhali zaplatenia nemajetkovej ujmy za zásah do ich osobnosti a to do ich práva na súkromie vo výške každému po 150.000,- eur podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

32. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

33. Podľa § 13 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka (ods.1) fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

(ods. 2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

(ods. 3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

34. Podľa čl.8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v znení protokolov č. 3, 5 a 8, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

35. Podľa čl. 17 ods. 1,2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (vyhl. č. 120/1976 Zb.) (ods.1.) nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie ani útokom na svoju česť a povesť. (ods.2.) Každý má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom.

36. Zodpovednosť podľa § 13 Občianskeho zákonníka je objektívnou zodpovednosťou, čo znamená, že jej vznik si nevyžaduje zavinenie a preto nemôže byť vylúčená ani dôkazom ospravedlniteľného omylu a pod. Vzniknutá nemajetková na osobnosti fyzickej osoby je pre ňu rovnako závažná bez ohľadu na to, či pôvodca zásahu jednal zavinenne alebo nie. Subjektívna stránka zavinenia má význam len pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa ods. 3 § 13 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva. Podľa judikatúry súdov vrátane ESLP a dohovorov o ochrane ľudských práv a základných slobôd súčasťou súkromného života je aj rodinný život, zahrňujúci

vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného života, teda aj rodinného života. Zahŕňa aj právo na vytvorenie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby bolo možné tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť.

37. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva a na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nepostačuje a hoci ide o satisfakciu nemateriálnych osobnostných práv (rovnako ako v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 Obč. zák. alebo pri určení hodnoty autorského diela alebo predmetu priemyselného vlastníctva), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy. Zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyváženie a zmiernenie bežnej či len celkom krátkodobo pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Predpokladom pre jej prisúdenie je nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy. V súčasnosti platná právna úprava neustanovuje rozsah (výšku) peňažného zadosťučinenia. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd. Výška peňažného zadosťučinenia musí byť primeraná, avšak je predmetom voľnej úvahy súdu. Súd však musí pri aplikácii svojej úvahy prihliadnuť na dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (pričom sa predpokladá, že čím závažnejšia bude táto ujma čo do svojho rozsahu, trvania, dôsledkov, odstrániteľnosti a pod., tým bude vyššia jej náhrada v peniazoch) a okolnosti, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. V citovaných ustanoveniach § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka ide o demonštratívny výpočet skutočností, ktoré odôvodňujú priznanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy. Citované ustanovenie uvádza ako jednu z možných zo skutočností zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti a zároveň necháva priestor pre použitie ďalších skutočností v závislosti od jednotlivého prípadu.

38. Pokiaľ ide o existenciu závažnej ujmy, za závažnú ujmu treba podľa judikatúry súdov SR považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Čo sa týka okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva, uvedené kritériá treba odlíšiť od stavu vôle a vedomia pôvodcu neoprávneného zásahu, pretože nemajetková ujma vznikne a pôsobí na postihnutej fyzickej osobe vždy nepriaznivo, bez ohľadu na to, či ju pôvodca zásahu zavinil alebo nie.

39. V prejednávanej veci bolo bez pochybností zistené, že mal. M. I. bol 2 razy ošetrovaný pri vykonávaní LSSP žalovaného a po týchto 2 vyšetreniach došlo k jeho smrti -- smrti pacienta - syna žalobcov 1/,2/ a v znaleckom dokazovaní v trestnom konaní nebolo zistené spoluzavinenie rodičov-žalobcov 1/,2/ pri starostlivosti o maloletého v tejto súvislosti. Tým došlo k zásahu zo strany žalovaného do práva na ochranu súkromia žalobcov 1/,2/ a to konkrétne do ich práva na rodinný život stratou ich najmladšieho syna - 4-ročného podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného, pri ktorej sa nevyžaduje zavinenie, teda postup v rozpore s lege artis. V trestnom konaní ani nebolo bez pochybností zistené, že išlo o postup lekárky lege artis. Súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy postupoval podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Súd nepovažoval primerané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa a ani samotné trestné stíhanie ošetrojúcej lekárky za postačujúce vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy - smrti najmladšieho a najmilšieho člena rodiny a uznal právo žalobcov 1/,2/ na náhradu nemajetkovej ujmy. Z výsluchu žalobcov 1/,2/ je nepochybné, že stratou ich 4-ročného syna náhle, nečakane, po krátkej chorobe došlo k podstatnej zmene v ich rodinnom a teda i súkromnom živote tak, ako to žalobcovia 1/,2/ uviedli vyššie. Pritom ide o nezvratný stav, pričom žalobcovia 1/,2/ prišli o radosť zo života, zmyslu v časti ich života, prišli o časť rodiny stratou jedného zo 4-člennej rodiny a to za stavu, že už boli poznačení predchádzajúcou stratou ďalšieho syna, v dôsledku čoho boli ich citové väzby na mal. M. o to silnejšie. Súd považoval stratu syna žalobcov 1/,2/ za hlboko traumatizujúci zásah do ich rodinného a tým aj súkromného života bez možnosti obnovenia tejto straty. Súd pri rozhodovaní zohľadnil to, že v tomto prípade bolo náhle a neočakávane zasiahané právo na súkromie a rodinný život žalobcov 1/,2/ stratou veľmi mladého, zdravého syna (v tom čase 4-ročného). Žalobcovia 1/,2/ v dôsledku straty syna nepochybné prežili šok, mnoho fyzického i psychického trápenia s následkami až doteraz, v dôsledku ktorých je znížená kvalita ich osobného i spoločenského života.

Súd neprihliadal len na subjektívne pocity žalobcov 1/,2/, ale aj na objektívne hľadisko a dospel k záveru, že predmetnú ujmu by obdobne vnímala aj každá iná fyzická osoba a považovala by ju za ujmu závažnú. V neposlednom rade súd zohľadnil i fakt, že k neoprávnenému zásahu, za ktorý je v zmysle vyššie uvedeného zodpovedný žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, došlo pri výkone jeho povolenej činnosti, na vykonanie ktorej sa podieľala ošetrujúca lekárka. Súd pri určení výšky náhrady zohľadnil skutočnosť, že samotný žalovaný pri realizácii ošetrovania LSPP nemal dosah na kvalitu tohto výkonu a všimol si skutočnosť, uvedenú v rozhodnutí NS SR o dovolaní, že v danom prípade bola vykonaná iba tzv. zdravotná pitva a nebola vykonaná pitva za účelom odberov na zabezpečenie výsledku virologického a bakteriologického vyšetrenia pre zistenie príčiny smrti. Súd tiež prihliadol na postoj žalovaného a ošetrujúcej lekárky MUDr. N. W., prezentovaný v súdnom konaní, ktorým absolútne a bezvýnimočne odmietli pripustiť akýkoľvek podiel zodpovednosti na ujme na osobnostných právach žalobcov 1/,2/. Do vyhlásenia tohto rozsudku sa výslovne neospravedlnili za nespornú skutočnosť, že pri poskytovaní LSPP žalobcovia 1/,2/ utrpeli ujmu na osobnostných právach (a to bez ohľadu na to, že podľa ich procesnej obrany v trestnom i civilnom konaní za tento zásah nezodpovedajú a nezvinili ich).

40. Súd nepovažoval za dostučinenie vo forme vyjadrenia ľútosti zo strany žalovaného a ošetrujúcej lekárky za postačujúce, pretože u žalobcov 1/,2/ došlo k značnej miere k zhoršeniu kvality ich citového i rodinného života, teda aj súkromia ako aj psychického zdravia a priznal žalobcom 1/,2/ aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. U žalobcov 1/,2/ síce nedošlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, ale ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka obsahuje demonštratívny výpočet a neviaže priznanie náhrady nemajetkovej ujmy len na podmienku existencie značného zníženia dôstojnosti fyzickej osoby alebo vážnosti v spoločnosti, ale umožňuje priznanie náhrady aj za iných podmienok. Z takúto inú podmienku súd považoval práve zhoršenie kvality citového i rodinného života, teda ich súkromia a nepochybne aj vplyv na psychické zdravie (i keď časom, za 10 rokov človek môže čiastočne citovo otupieť pod ťarchou povinností). Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd určil s prihliadnutím na judikatúru EŠLP pre SR, ekonomické pomery na Slovensku, rodinné a osobné pomery žalobcov 1/,2/, príbuzenský vzťah medzi žalobcami 1/,2/ a poškodeným - zosnulým synom ako aj skutočnosť, že žalobcovia 1/,2/ nezanedbali osobnú starostlivosť o syna počas jeho liečby (v trestnom konaní pri rozsiahlom znaleckom skúmaní nebol zistený žiadny podiel ich spoluviny na smrti syna). Účelom náhrady nemajetkovej ujmy je určitá kompenzácia iba v zasiahnutej oblasti osobnosti človeka. Súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy každému vo výške 40.000,- eur, pretože uvedený zásah do ich práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj rodinný život, stále trvá a bude trvať od smrti ich syna nepretržite do konca ich života. Súd priznanú náhradu vzhľadom na intenzitu zásahu nepovažoval za neprimeranú. Vo zvyšnej časti súd žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol ako nedôvodnú.

41. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd nepriznal stranám sporu náhradu trov konania pre čiastočný úspech vo veci.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne písomne, elektronicky.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP „odvolacie dôvody“ (ods.1) odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (ods.2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
- (ods.3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP „Novoty v odvolacom konaní“ - prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.